

ΟΥΡΑΝΙΑ

ὑπὸ Καμίλλου Φλαμμαρίδων

Συνέχεια, ἴδε σ. 104

Ἄλλὰ διαφέρει τῶν ἄλλων ὡς ἀνήκον τρόπον τινὰ εἰς τάξιν ἀνωτέραν, ἀφοῦ μετ' αὐτοῦ συνδέεται ἡ ψυχὴ. Καὶ θὰ διατηρῆ τὴν συνείδησιν τῆς ὑπάρξεώς του; Ἄρα γε ἡ ψυχὴ δύναται νὰ παραβληθῆ πρὸς οὐσίαν τινὰ ἠλεκτρικὴν; Εἶδα ποτε τὸν κεραυνὸν διελθόντα δι' αἰθούσης καὶ σθέσαντα ὅλα τὰ φῶτα. Ὅτε ἀνήφθησαν ἐκ νέου, παρετηρήθη ὅτι τὸ ἐπιχρῶσυμα τοῦ ἐκκερμῶν ὡρολογίου εἶχεν ἐξαλειφθῆ, τὸ δὲ ἀργυροῦν πολύφωτον εἶχεν ἐπιχρῶσθῆ εἰς πολλὰ μέρη. Εἶνε αὐτὴ δύναμις ὀξεῖα.

— Ἄς μὴ κάμνωμεν παραβολάς. Θὰ ἦσαν πολὺ ἀπομακρυσμένοι ἀπὸ τῆς πραγματικότητος. Πάντες γινώσκομεν ὅτι θὰ ἀποθάνωμεν, ἀλλὰ δὲν τὸ πιστεύομεν. Καὶ πῶς δυνάμεθα νὰ τὸ πιστεύσωμεν; Πῶς δυνάμεθα νὰ ἐννοήσωμεν τὸν θάνατον, ὅστις ἄλλο τι δὲν εἶνε εἰμὴ μεταβολὴ καταστάσεως ἀπὸ τοῦ γνωστοῦ εἰς τὸ ἀγνωστον, ἀπὸ τοῦ ἴρατου εἰς τὸ ἀόρατον; Ὅτι ἡ ψυχὴ ὑπάρχει ὡς δύναμις, εἶνε ἀναμφίβολον. Ὅτι εἶνε ἐν καὶ τὸ αὐτὸ μετὰ τοῦ διοργανωτοῦ ἐγκραλικοῦ ἀτόμου, δυνάμεθα νὰ τὸ παραδεχθῶμεν. Ὅτι ἐπιζῆ μετὰ τὴν ἀποσύνθεσιν τοῦ σώματος, τὸ τεκμαίρομεθα.

— Ἄλλὰ τί ἀπογίνεται; Ποῦ ὑπάγει ἡ ψυχὴ;

— Αἱ πλείεσται τῶν ψυχῶν ἀγνοοῦσι τὴν ἰδίαν αὐτῶν ὑπαρξιν. Ἐπὶ τῶν χιλίων τετρακοσίων ἑκατομμυρίων τῶν ἀνθρωπίνων ὄντων τῶν

κατοικούντων ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου πλανήτου τὰ ἐνενήκοντα ἐννέα ἑκατοστά δὲν τὸ σκέπτονται. Τί νὰ τὴν κάμουν τὴν ἀθανασίαν! Ὅπως τὸ μῦριον τοῦ σιδήρου συμπαφέρεται χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζῃ ἐντὸς τοῦ αἵματος τοῦ σφύζοντος ὑπὸ τὴν μὴνιγγα τοῦ Λαμαρτίνου ἢ τοῦ Οὐγκῶ ἢ

διαμένει στερεὸν εἰς τὸ ξίφος τοῦ Καίσαρος, ὅπως τὸ μῦριον τοῦ ὑδρογόνου λάμπει εἰς τὸ φωταέριον τοῦ ἐντευκτηρίου τοῦ μελοδραματικοῦ Θε. ἀτρου ἢ βυθίζεται εἰς τὴν σταγόνα τοῦ ὕδατος ἢν ῥοφα ὁ ἰχθύς εἰς τὸ σκοτεινὸν βάθος τῶν θαλάσσων, τὰ ζῶντα ἄτομα οὐδέποτε ἐσκέφθησαν, ὑπνώττουσιν.

«Αἱ σκεπτόμεναι ψυχαὶ εἶνε ὁ κληρὸς τῆς πνευματικῆς ζωῆς. Αὐταὶ διατηροῦσι τὴν κληρονομίαν τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τὴν ἐπαυξάνουσι διὰ τὸ μέλλον. Ἄνευ τῆς ἀθανασίας ταύτης τῶν ἀνθρωπίνων ψυχῶν, αἰτίνας ἔχουσι συνείδησιν τῆς ἐαυτῶν ὑπάρξεως καὶ ζῶσι διὰ τοῦ πνεύματος,

πᾶσα ἡ ἱστορία τῆς Γῆς θ' ἀπέληγεν εἰς τὸ μηδὲν καὶ ἡ κτίσις πᾶσα, τῶν ὑψίστων κόσμων ὡς καὶ τοῦ ἐσχάτου ἡμῶν πλανήτου θὰ ἦτο μωρία ἀπατηλὴ, ἀθλιωτέρα καὶ βλακωδεστέρα καὶ τοῦ περιτώματος γήνιου σκόλης. Αὐτὸς ἔχει λόγον ὑπάρξεως καὶ τὸ σύμπαν ὄχι! Φαντάζεσαι τὰ δισεκατομμύρια τῶν κόσμων ἀφικνούμενα εἰς τὴν λαμπροτάτην ἀκμὴν τῆς ζωῆς καὶ τοῦ πνεύματος ὅπως διαδέχονται ἀλλήλους

Ἡ ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΑ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

μετὰ τοῦ νεωτάτου τέκνου τῆς.